

Emlékezés Papp Tiborra (1953–2011)

Alig kerültem a múzeumba, amikor egy délután bejött hozzám Papp Tibi. Akkor éppen az ötlete támadt, hogy Európa születéséről, a kora középkorról tartsak néhány előadást akkori munkahelyén, a Véső utcai Benczúr kollégiumban. Ma már a kollégium sincs. Tibi sincs!

Azután egyre gyakrabban jött hozzánk mindenféle elgondolással, miközben az eredeti matematika-rajz szakja mellé elvégezte Debrecenben az egyetemen az akkor még igen nehéz népművelés szakot, majd Budapesten a filozófiát. Esztétikát tanítani hívták meg ugyanis a nyíregyházi tanárképző főiskola filozófia tanszékére. Mindezek mellett volt ideje Krúdyt olvasni, Svejkét olvasni, s ötleteivel bombáznia a múzeumot.

A '80-as évek közepére már ott tartottunk, hogy lassan összeállt egy olyan csapat, mely kiállításokat akart rendezni. Tárlatot hoztunk össze együtt az I. világháborús jelvényekből, azután a céhes emlékekből, majd az ő ötletére az akkor divatos GMK-zás útjára léptünk, és 1986-ban megalakult a MÚZSA GMK, Papp Tibor közös képviseletével, Fehérvári Béla, Szikora István és jelen sorok írójának tagságával. Könyveléshez nem értettünk, pénzt igazán nem kerestünk, de jó volt együtt lenni, sok szép napot töltöttünk el hol igen aktív, hol kevesebb munkával. Dőlt belőle az ötlet. Krúdy kiállítást építeni a hangulatokra alapozva az írótól vett idézetekkel. Ezt a kiállítást még ma is sokan keresik! Az új huszárszámozott felszerszámozott huszárló

kell! De nemcsak ötletelt, hanem meg is csinálta, vagy megkereste azt a műhelyt a városban, ahol a kivitelezés megtörtént. Ismerte Nyíregyházát, ismerte az ittenieket. Menorát gyártottunk fából Kisvárdára, ajaki festett pítvart, kovácsműhelyt, szövőházat rendeztünk be ugyanott, s a megnyitó előtt hidegen kovácsolt a mester irányításával egy nyársat. Mindezt főiskolai munkája mellett. Akkor sem lepődött meg, ha esetleg külföldön volt munkánk, hiszen jól beszélt németül, oroszul, sőt beiratkozott a főiskolán egy szlovák kurzusra is. Időt szakított arra, hogy hosszabb-rövidebb cikkekben mondja el véleményét Nyíregyháza művészeti életéről, s nagy nehezen, de végül csak kisajtolta a város akkori vezetéséből a régi Pál Gyula termet is.

Azután jött a nagy törés. A rendszerváltás után megszűnt állása a főiskolán, s ő a rokkant nyugdíjat választotta. A hirtelen jött sok szabad idő azonban mintha meglepte volna, nem tudott vele igazán mit kezdeni. Építkezett. A GMK ugyan ment, de egyre nyögvenyelősebben, pedig akkor rendeztünk be egy teljes múzeumot Újfehértón. Kolozsvárra iratkozott be a doktori iskolába. Rendületlenül fényképezte az ottani tetőszerkezeteket. Lefotózta a Sóstói Múzeumfaluban a harangtorony

építését. Alsócsernátonba fafaragó táborba, nagybátyjához Gödre tetőket ácsolni járt. Nagyon zokon vette a Pál Gyula terem bezárását, mást nem tehetvén, kiállítások szervezésével menedzselte a festőművész Pál Gyula emlékét és a még élő Nagy Sándor szobrászművész munkásságát. Ezeket teljes mellszélességgel végezte. Végigkövette a huszárszobor mintázását, öntését. A magyar kentaur címen filmet is készített róla néhai kollégákkal, Belánszky Demkó Péterrel. Szerette a jó bort, szőlője is volt, s egy fővárosi íróembertől való megkülönböztetésére nevébe iktatta a D (ionüszosz) betűt.

A 90-es évek végére kapcsolatunk kifulladásra látszott. 12 éves együttlét után a GMK megszűnt. A már múzeumigazgató Fehérvári Béla itthagyt bennünket, s mi az egyre nehezedő világban próbáltunk megállni. Tibi sem találta meg magát! A háza „elment”, a család is, s ő édesanyjához, a Luther házba költözött vissza. Élt és írt, szervezett: sárga mellényében, zsebeiben a nélkülözhetetlen eszközökkel – tollak, ceruzák, olló – rendre feltűnt a városban, kiállításokat bruszolt össze, nyitott meg, írt róluk, amíg lehetett a Kelet-Magyarországban, a Naplóban. Azután már egy-egy találkozáskor csak annyit mondott, műteni akarnak, de nem hagyom. Egy művészethez értő, a művészet bemutatásáért sokat dolgozó kolléga és barát hagyott itt minket 2011. március közepén. Nyugodjon békében!

Bene János